

Kőnig Istvánné Anyai Nagyanyja

A képen anyai nagymamám [Schillinger Lipótné, született Keppich Róza] látható 1899-ben, huszonöt évesen.

Az anyai nagyszüleimnél nagyon sokat voltam. Gyulán laktak, egy nagy sarokházban, a Kossuth téren. Nagypámnak [Schillinger Lipót] volt egy vasüzlete, ahol mindent lehetett kapni, ami fémből volt, ekét, edényeket, biciklit, szöget, csavart, mérleget. Nagyon jellegzetes vas szaga volt az üzletnek. A nagymama ült a pénztárban. Volt egy nagyon nagy udvar, ahol megfordultak a teherautók, amelyek hozták az árut. A lakás a félemeleten volt, pár lépcsőt kellett felmenni. Amikor kisgyerek voltam, volt egy hall, egy kis szalon, egy nagy szalon, egy nagy ebédlő, három hálószoza, fürdőszoba, kamra, konyha, cselédszoza. A hallban nagy fonott fotelek voltak. A szalonban volt egy nagy könyvszekrény és egy alacsony barokk bútorgarnitúra. Volt zongora is,

anyám szokott zongorázni. Az ebédlőben volt egy nagy asztal, mindig ott ebédeltünk. Telefon is volt, egy olyan falra szerelt, aminek a fülhallgatóját le kellett akasztani.

A nagypapa reggel lement az üzletbe, és este jött haza. A nagymama sem volt sokat a lakásban, mert reggeltől estig a vasüzletben ült, a pénztárban. Nagyon szerettem ott lenni, mert a nagyanyám kényeztetett. Volt egy vendégszoba, abban aludtam én, és reggel mindig ágyba hozta a kakaót és a kalácsot. Délben mindig együtt ebédeltünk. Volt valami bejárónő, és nagypapám meg nagymamám mindig hazajött ebédelni. A nagymamám egy nagyon kedves néni volt. Rettentő hiú volt. Lornyonja volt, a nélkül nem tudott létezni, mert nagyon rövidlátó volt, de olyan hiú volt, hogy nem hordott szemüveget. Mindig sötétkék ruhában járt fehér gallérral.

Attól kezdve, hogy a németek 1944. március tizenkilencedikén bejöttek, egyszer találkoztam még Gyulán élő nagyszüleimmel. A nagypapámnak agyvérzése volt, kórházba vitték, és emlékszem, anyámmal elmentünk meglátogatni. Azon kívül már nem találkoztunk velük. Csak hallottam, hogy ők is a békéscsabai dohánygyárba kerültek, és onnan Auschwitzba. De a dohánygyárban sem találkoztunk velük.

Attól kezdve, hogy a németek 1944. március 19-én bejöttek, egyszer találkoztam még Gyulán élő nagyszüleimmel. A nagypapámnak agyvérzése volt, kórházba vitték, és emlékszem anyámmal elmentünk meglátogatni. Azon kívül már nem találkoztunk velük. Csak hallottam, hogy ők is a békéscsabai dohánygyárba kerültek, és onnan Auschwitzba. De a dohánygyárban sem találkoztunk velük.